

[Guldberg.]

at de kan bevare deres lejemål og ikke skal have en huslejeforhøjelse på mere end det helt fastlagte; det er en fordel, der kan regnes ud i penge.

Når der så bliver tale om ekspropriationer, har vi jo erstatningspligt over for ejere. Jeg ved godt, der ikke er hjemmel til at tage hensyn til lejersynspunktet, og jeg ved også, at vanskeligheden ved den manglende hjemmel har ligget i, at det kunne være meget vanskeligt at sige, hvad det egentlig var værd. Man vil jo helst løse problemet — det vil vi alle sammen — ved at skaffe nogle andre lejligheder til samme pris, men det er jo det, der normalt ikke kan lade sig gøre. Og dér mener jeg at som boligforliget nu ligger, som ordningerne nu er blevet, er det en konsekvens heraf, at man bør tage ekspropriationsbestemmelserne op. Jeg nævner det altså allerede i dag. Vi kommer tilbage til det, men jeg beder om, at også boligministeren vil overveje dette spørgsmål.

En anden bemærkning i forbindelse med den overgang, der faktisk er tale om, vedrører erhvervslejemålene. Nu har vi hørt meget om boliglejemålene og de forskellige vurderingsresultater, og vi har endnu ikke tilstrækkelig orientering om, hvordan det ligger for erhvervslejemålene, men vi har dog hørt så meget, at det ser ud til, at der for erhvervslejemålene, ikke mindst herinde i byens centrum, foreligger nogle resultater, som kan se ganske overordentlig ubehagelige ud. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, men jeg vil gerne spørge boligministeren, hvorvidt han kender noget til dette. Jeg har i hvert fald fået det indtryk af de oplysninger, jeg har, at vurderingen af erhvervslejemålene i høj grad er blevet baseret på vurderingen af grundværdierne. Der er flere ting, der tyder på, at den er bygget op på grundværdierne. Jeg har eksempler netop fra udprægede indre byområder, hvor der ligger en god forretningsgade ved siden af en dårlig forretningsgade — det regner man i hvert fald almindeligvis med. Men grundværdierne er højere i den dårlige forretningsgade af særlige årsager, og så kommer erhvervslejemålene også op dér. Jeg vil gerne spørge boligministeren, om vi ikke er enige om, at hvis vi kan påvise, at det er vurderingerne af grundværdierne, der har

haft indflydelse på vurderingen af lejen i erhvervslejemål, må dette vist være i strid med loven, og i så fald må der altså være grundlag for at tage fat på det.

Disse to bemærkninger ville jeg gerne fremsætte, fordi vi nu er på overgangen til den samlede ordning, som boligforliget forudsatte. Jeg vil for det nu omtalte lovforslags vedkommende sige, at venstre naturligvis anbefaler, at man stemmer for de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Jeg tror, der er en lille fejl eller en misforståelse — den kan vi forhåbentlig snakke om i udvalget — i ændringsforslag nr. 2 vedrørende § 2, stk. 5, hvor vi efter min opfattelse i udvalget blev enige om en noget anden formulering. Det er reglen om, at folkepensionister ikke må have mere end 2 rum, og at der skal ske en forholdsvis nedsættelse af støtten; vi har besluttet, så vidt jeg erindrer, at hvis arealet var under 60 m², var det ligegyldigt, hvor mange rum der var. Det står ikke helt, som jeg havde forudsat, for det er henlagt til en dispensationsregel for kommunalstyrelsen, og det kan jeg egentlig ikke se nogen grund til; men det går jeg som sagt ud fra vi kan snakke om i udvalget. Bortset fra dette er vi i øvrigt naturligvis indstillet på at medvirke til gennemførelse af en boligsikringsordning.

Jeg har også nogle enkelte bemærkninger til forslag til lov om boligbyggeri, som jo først og fremmest drejer sig om etablering af en landsbyggefond, som er forudsat i boligforliget. Det første, jeg vil sige, er om hele problemet om lejernes stilling i det sociale boligbyggeri, som vi jo har været meget inde på under udvalgsarbejdet. Vi er enige om, at det er et så indviklet spørgsmål, at det nok vil være rigtigt at arbejde videre med det, og det har vi jo også rig anledning til. For så vidt det drejer sig om selve administrationen af de færdige ejendomme, den daglige ledelse, hvor det drejer sig om at tage stilling til vedligeholdelser, forbedringer og måske moderniseringer, er der for os ikke nogen, der er nærmere til at sidde i en sådan bestyrelse og øve en afgørende indflydelse på vurderingen af, hvad der skal laves, end de lejere, det vedrører. Men det er lige så klart, at selve den form, de sociale boligselskaber har, idet de samtidig er byggeselskaber og altså optræder i en helt anden egenskab, naturligvis gør, at